

William Henry Davies: A tél szépsége

Ugye, szép a tavasz, mikor
rügy születik s madár dalol?
S ha daluk némul, szép, ugye,
nyáron a méh- és virágzene?
És nem szép, ha elmúlt a nyár,
hogy a levél, lehullva már,
cipőnk orránál kavarog
vagy sarkunkban ireg-forog?
Most tél van, beállt a patak;
sétálgatok a fák alatt:
öles hóban áll mindegyik,
odvukban mókus aluszik,
s bármily kicsiny az ág, a gally,
mindent fehér szírom takar.
Köszöntlek, tél! Te szépíted,
nagy virággá te építed
ezt a fát, ötven fekete
karját fehérrel vonva be,
míg a gallyakra millió
kis fehér kesztyűt húz a hó.

